

Arrest

nr. 351 877 van 24 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot teruggrijping (bijlage 11), tot intrekking van een visum van 8 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 8 augustus 2026 op de luchthaven van Zaventem aan vanuit Dakar. Diezelfde dag wordt haar een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op 08.08.2026 om 07:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationale Luchthaven, werd door ondergetekende, hoofdinspecteur G. (..)

de heer:

naam D. (..) voornaam F. (..)

geboren op (...) 1987 te MBOUR geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Senegal wonende te [...] houder van het document paspoort nummer xxxxxxxxx afgegeven te Senegal op: 10.08.2022
houder van het visum nr. xxxxxxxx van het type C afgegeven door België geldig van 07.08.2026 tot 30.08.2026

voor een duur van 8 dagen, met het oog op: toerisme

Aangekomen met SN204 afkomstig uit Dakar, en zal teruggedreven worden naar Dakar, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(..)

x (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor 7 dagen voor toeristische doeleinden naar België te komen. Hij heeft een hotelreservatie voor die periode in Brussel. Hij heeft een gedetailleerd uitgestippeld weekprogramma zoals voor groepsreizen, maar hij reist alleen. Hij kan de dagactiviteiten opsommen maar heeft totaal geen idee wat hij in die steden concreet gaat bezoeken of hoe lang de treinreis ernaartoe zal duren. Hij heeft geen enkel vervoersbewijs of ticket van bezienswaardigheden op voorhand gekocht. Betrokkene kan dus niet aantonen of aannemelijk maken hoe hij zijn geplande toeristische verblijf effectief zal invullen.

(..)

Opmerkingen:

het visum wordt ingetrokken “

1.2.Op 8 augustus 2026 wordt tevens het visum van verzoekende partij ingetrokken. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte mevrouw, Meneer D., F. (..)

(..)

X Op verzoek van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

uw visum onderzocht. Nummer xxxxxxxx, afgegeven: 04.06.2026.

(..) x het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

(..)

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor 7 dagen voor toeristische doeleinden naar België te komen. Hij heeft een hotelreservatie voor die periode in Brussel. Hij heeft een gedetailleerd uitgestippeld weekprogramma zoals voor groepsreizen, maar hij reist alleen. Hij kan de dagactiviteiten opsommen maar heeft totaal geen idee wat hij in die steden concreet gaat bezoeken of hoe lang de treinreis ernaartoe zal duren. Hij heeft geen enkel vervoersbewijs of ticket van bezienswaardigheden op voorhand gekocht. Betrokkene kan dus niet aantonen of aannemelijk maken hoe hij zijn geplande toeristische verblijf effectief zal invullen.

(..)”

2. Betreffende de urgente procedure

Het beroep is gericht tegen een beslissing tot terugdrijving en een beslissing tot intrekking van het visum. Beiden zijn beslissingen genomen in het kader van een grensprocedure. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

Van de tijdige indiening van een beroep tegen een beslissing tot terugdrijving gaat krachtens artikel 2.31, §5 van de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit.

3. Over de rechtspleging

Zoals de verzoekende partij zelf erkent bepaalt artikel 3.1 §1 van de RvV-wet dat de Raad de beroepen behandelt in de taal van de bestreden beslissing, *in casu* het Nederlands. Er kan aldus niet ingegaan worden op de vraag van verzoekende partij om het Frans als proceduretaal te hanteren.

Conform artikel 3.5, § 2 van de RvV-wet dient ook de advocaat van verzoekende partij zich voor zijn mondelinge toelichtingen ter terechtzitting te bedienen van de proceduretaal. Voorts blijkt uit artikel 3.5., § 1 van de RvV-wet dat enkel wanneer een partij niet wordt bijgestaan door een advocaat of die toelichting verstrekt op verzoek van de voorzitter, ter terechtzitting voor haar mondelinge toelichtingen gebruik kan maken van de taal die zij heeft vermeld in het verzoekschrift conform artikel 2.16 § 4, 2° van de RvV-wet.

4. Over de ontvankelijkheid

4.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op omdat de verzoekende partij twee beslissingen in hetzelfde verzoekschrift aanvecht terwijl in het belang van een goede rechtsbedeling een afzonderlijk geding had moeten aangespannen worden. Zij meent dat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is.

4.2. Er moet worden geduid dat artikel 2.28, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet bepaalt dat de Raad gebruik dient te maken van de urgente procedure indien een beroep is gericht tegen een beslissing genomen in het kader van een grensprocedure, waaronder een beslissing tot terugdrijving als een beslissing betreffende de toelating tot het grondgebied. *In casu* betreffen de bestreden beslissingen enerzijds een beslissing tot terugdrijving en anderzijds een beslissing betreffende de toelating tot het grondgebied, meer bepaald een beslissing tot intrekking van het visum. Bijgevolg blijkt dat de Raad dezelfde procedure dient te hanteren en, nu niet betwist kan worden dat er een duidelijke verknochtheid bestaat tussen de *in casu* bestreden beslissingen, de verwerende partij niet gevolgd kan worden dat de verzoekende partij twee aparte beroepen had moeten instellen.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Verzoekende partij zet drie middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“A. Premier moyen : violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 14, 21, 24, 32 et 34 du code des visas, des principes de bonne administration et de l'erreur manifeste d'appréciation

A.1. Des principes applicables en matière de motivation formelle et de devoir de minutie

Aux termes des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, l'autorité administrative est tenue d'indiquer, dans l'acte lui-même, les considérations de droit et de fait qui le fondent.

Cette motivation doit être adéquate, pertinente, individualisée et suffisante.

Le devoir de minutie impose, quant à lui, à l'autorité compétente de procéder à une recherche minutieuse des faits, de récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier avant de statuer (C.E., n° 190.517, 16 février 2009).

Le Conseil d'État a par ailleurs rappelé que, dans le cadre de son contrôle de légalité, le juge doit vérifier que l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif, et qu'elle n'a pas donné auxdits faits une interprétation procédant d'une erreur manifeste d'appréciation (C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344).

Lorsqu'elle adopte une décision de retrait de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l'administration, qui bénéficie certes d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins indiquer, dans la décision elle-même, les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies.

La non-production, à la frontière, d'une ou plusieurs pièces justificatives requises pour l'obtention du visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites.

A.2. De l'application de ces principes au contentieux du visa : la prohibition de la motivation stéréotypée

Le Conseil du contentieux des étrangers a eu, à de nombreuses reprises, l'occasion de sanctionner les décisions de refus ou de retrait de visa reposant sur une motivation générale, non individualisée, qui ne permet pas de comprendre les raisons concrètes ayant conduit l'administration à statuer comme elle l'a fait.

Il a ainsi jugé qu'une motivation exclusivement fondée sur des considérations générales, sans le moindre lien établi avec la situation particulière du demandeur, s'analyse en une motivation générique, impropre à satisfaire à l'obligation de motivation formelle (C.C.E., arrêt n° 335.340 du 3 novembre 2025).

Le Conseil y a précisément retenu que la partie défenderesse « s'est contentée, en l'espèce, d'une motivation générique, non individualisée et utilisable dans le cadre de l'ensemble des demandes de visa [...] dans cet établissement », ce qui suffisait à emporter l'annulation de la décision.

Le Conseil a retenu un raisonnement identique dans un autre arrêt, à propos d'une motivation qu'il a qualifiée de vague et générale et qui, selon ses propres termes, aurait pu tout aussi bien servir pour n'importe quelle autre décision relative à une demande de visa (C.C.E., arrêt n° 336.408 du 21 novembre 2025).

Le Conseil y relève que l'affirmation retenue par l'administration « consiste en une affirmation vague et générale, et qui pourrait tout aussi bien servir pour n'importe quelle autre décision concernant une demande de visa étudiant » et qu'une telle motivation ne permet nullement au demandeur de comprendre les raisons concrètes de la décision prise à son encontre.

Le Conseil a enfin rappelé que l'administration ne peut mettre en doute le bien-fondé d'une demande de visa et le but du séjour sollicité sans s'être préalablement fondée sur l'ensemble des éléments du dossier, sous peine de méconnaître son devoir de minutie (C.C.E., arrêt n° 339.517 du 15 janvier 2026).

Il y a jugé que « la partie défenderesse ne s'est pas fondée sur l'ensemble des éléments de la cause [...], manquant ainsi à son devoir de minutie, ce qui doit conduire à l'annulation de l'acte attaqué ».

A.3. Application au cas d'espèce

En l'espèce, le visa du requérant a été délivré par le poste diplomatique belge compétent au terme de l'examen prévu par l'article 21 du code des visas.

Cette disposition impose une attention particulière à l'évaluation du risque d'immigration illégale et à la volonté du demandeur de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé.

Conformément à l'article 24 du même code, la période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de cet examen. Si l'objet et les conditions du séjour du requérant n'avaient pas été clairement établis, ce visa ne lui aurait jamais été délivré.

Il existe donc une présomption de régularité dans le chef du requérant, que l'administration ne pouvait écarter que par une motivation précise, individualisée et fondée sur des éléments objectifs.

Or, la motivation retenue par la partie adverse ne satisfait à aucune de ces exigences. Le requérant disposait, à son arrivée, d'une réservation d'hôtel couvrant l'intégralité de son séjour projeté, ainsi que d'un programme hebdomadaire détaillé de ses activités, qu'il était en mesure d'énumérer.

Le seul reproche véritablement formulé à son encontre porte sur son incapacité à préciser, dans l'instant du contrôle frontière, les sites précis qu'il comptait visiter dans chaque ville et la durée exacte des trajets en train, ainsi que sur l'absence de titres de transport et de billets d'entrée achetés à l'avance.

Cette motivation, à l'instar de celles sanctionnées par le Conseil dans les arrêts précités, ne tient aucun compte des éléments objectifs pourtant réunis par le requérant.

Elle est, en outre, rigoureusement identique pour justifier tant la décision de refoulement que la décision de retrait de visa, sans le moindre examen distinct ni la moindre référence aux conditions propres à chacune de ces deux décisions.

Une telle identité parfaite entre les deux motivations témoigne de leur caractère stéréotypé et confirme qu'elles auraient pu, selon les termes mêmes employés par le Conseil dans l'arrêt n° 336.408 précité, « tout aussi bien servir pour n'importe quelle autre décision » de refus d'entrée fondée sur l'article 3, alinéa 1er, 3°, de la loi du 15 décembre 1980.

Il résulte de ce qui précède que les décisions attaquées reposent sur une motivation insuffisante, non pertinente et procédant d'une erreur manifeste d'appréciation. Le premier moyen est, dès lors, sérieux.

B. Deuxième moyen : violation du principe de légalité, du principe de proportionnalité et du principe de bonne administration

B.1. Des principes applicables

Le principe de légalité interdit à l'administration d'ajouter aux conditions fixées par le législateur des exigences que celui-ci n'a pas prévues.

Le principe de proportionnalité lui impose, par ailleurs, de mettre en balance l'objectif poursuivi par la mesure envisagée et les conséquences de cette mesure pour l'administré concerné.

B.2. De l'application de ces principes dans le contentieux du visa : l'interdiction d'ajouter une condition à la loi

Le Conseil du contentieux des étrangers a, à plusieurs reprises, censuré des décisions de refus de visa fondées sur des exigences pratiques dépourvues de tout fondement légal.

Il a ainsi annulé une décision de refus de visa étudiant reprochant au demandeur de ne pas résider à proximité immédiate de son établissement scolaire, au motif qu'un trajet de 45 minutes en train imposerait des déplacements excessifs (C.C.E., arrêt n° 341.868 du 25 février 2026).

Le Conseil y a jugé que « le choix d'un logement est une considération strictement personnelle qui relève de [son] organisation privée et de son environnement familial » et que, en ajoutant une telle exigence, « la partie défenderesse [ajoutait] une condition à la loi ».

Il a également considéré qu'un motif tiré d'un détail pratique mineur ne pouvait fonder une décision de refus dès lors qu'il ne permettait pas de comprendre en quoi il révélerait une tentative de détournement de procédure, la considération de l'intéressé n'apparaissant, au demeurant, pas déraisonnable.

B.3. Application au cas d'espèce

En l'espèce, la partie adverse reproche au requérant de ne pas connaître, dès son arrivée, la durée exacte de ses trajets en train entre les villes qu'il projetait de visiter et de ne pas disposer de billets de transport ou d'entrée achetés à l'avance.

Aucune disposition légale n'impose pourtant à un voyageur touristique de disposer, avant même d'être arrivé à destination, d'une connaissance aussi précise du détail logistique de son séjour.

Ni l'article 14 du code des visas, qui énumère limitativement les pièces justificatives exigées pour l'obtention du visa, ni les articles 21 et 24 du même code, ne prévoient une telle exigence.

En retenant un tel motif à l'encontre du requérant, la partie adverse a, à l'instar de ce qui a été jugé dans l'arrêt n° 341.868 précité, ajouté aux conditions légales une exigence nouvelle, non prévue par la loi ni par le code des visas.

Il est, par ailleurs, manifestement disproportionné d'exiger d'un voyageur qui vient d'effectuer un vol long-courrier depuis Dakar qu'il soit en mesure de réciter, dans l'instant, l'intégralité de son programme touristique dans le moindre détail.

Le requérant avait pourtant produit un document écrit reprenant ce programme et disposait d'une réservation d'hôtel couvrant l'ensemble de la période concernée.

La partie adverse a ainsi fait peser sur le requérant les conséquences les plus lourdes qui soient, le refus d'accès au territoire, le retrait de son visa et son maintien en centre fermé en vue de son éloignement, sur la seule base de lacunes mineures et ponctuelles dans le degré de détail de son programme touristique.

Une telle disproportion entre les motifs retenus et la gravité des conséquences qui en résultent caractérise une violation du principe de proportionnalité et, partant, du principe de bonne administration.

Le second moyen est, dès lors, également sérieux.

C. Troisième moyen, à titre tout à fait subsidiaire : irrégularité affectant l'identification de l'acte de retrait de visa, violation du devoir de minutie et du principe de sécurité juridique

C.1. Des principes applicables : motivation formelle, devoir de minutie et sécurité juridique de l'identification de l'acte

Comme rappelé supra (premier moyen, A.1), les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 imposent à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'acte lui-même, les considérations de droit et de fait qui le fondent, de manière adéquate, pertinente, individualisée et suffisante.

Il est de jurisprudence constante du Conseil qu'il suffit, à cet égard, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre à son destinataire d'en comprendre les justifications et, le cas échéant, de les contester utilement dans le cadre d'un recours, et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet (dans le même sens, notamment : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344).

Cette exigence de clarté et de non-équivoque suppose, à titre de condition minimale et préalable à tout examen du bien-fondé des motifs eux-mêmes, que l'acte administratif permette d'identifier sans erreur possible son propre objet, c'est-à-dire la mesure et, le cas échéant, le document concret qu'il vise.

Une décision qui ne permet pas d'identifier avec certitude l'acte, le document ou la personne qu'elle concerne ne saurait, par hypothèse, satisfaire à l'obligation de motivation formelle, dès lors que le raisonnement qui la soutient perd alors toute portée vérifiable.

Le devoir de minutie, pour sa part, impose à l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents pour statuer, de procéder à une recherche minutieuse des faits, de récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et de prendre en considération tous les éléments du dossier (C.C.E., arrêt n° 331.677 du 27 août 2025).

Ce devoir, que le Conseil rappelle avec une vigilance particulière en matière de refus ou de retrait de visa, exclut que l'administration puisse se satisfaire d'une élaboration hâtive ou approximative de ses actes, a fortiori lorsque ceux-ci ont pour effet de priver un étranger de l'accès au territoire et de faire l'objet d'un enregistrement dans le système d'information sur les visas.

Le principe de sécurité juridique, qui ressortit également aux principes de bonne administration, implique que le contenu du droit doit en principe être prévisible et accessible, de sorte que le sujet de droit puisse prévoir, à un degré raisonnable, les conséquences d'un acte déterminé au moment où cet acte se réalise (C.C., arrêt n° 36/90 du 22 novembre 1990).

Ce principe commande, à tout le moins, que l'administré puisse identifier sans ambiguïté l'acte qui le concerne et les conséquences juridiques qui s'y attachent.

Le Conseil a d'ailleurs jugé qu'il convenait, pour la clarté des relations juridiques et donc pour la sécurité juridique, de faire disparaître de l'ordre juridique les mentions d'un acte de nature à créer une ambiguïté quant à sa portée (C.C.E., arrêt n° 331.790 du 29 août 2025).

Enfin, le Conseil rappelle de manière constante qu'une erreur affectant l'indication des motifs ou l'identification d'un acte administratif n'est certes pas de nature à en entraîner systématiquement l'annulation, sauf toutefois si elle est d'une gravité telle qu'elle révèle une erreur ou une carence de l'administration dans le traitement du dossier, ou que l'acte est de nature à induire en erreur quant à son objet exact ou à la

compétence exercée ; l'erreur ne peut alors mener à l'annulation de l'acte attaqué que lorsqu'il est établi qu'elle a pu avoir une incidence sur le contenu de celui-ci (C.C.E., arrêt n° 318.322 du 11 décembre 2024). C'est donc à l'aune de ce critère de gravité et de risque de confusion effectif que doit s'apprécier la portée de l'irrégularité dénoncée dans le cadre du présent moyen.

C.2. De l'application de ces principes au contentieux des décisions liées de refoulement et de retrait de visa
Le Conseil a déjà eu l'occasion de sanctionner des irrégularités affectant l'identification d'actes pris concomitamment en matière de refoulement et de retrait ou d'annulation de visa, précisément lorsque celles-ci empêchaient de vérifier avec certitude les éléments essentiels de l'acte attaqué.

Il a ainsi annulé une décision d'annulation de visa délivrée en même temps qu'une décision de refoulement (annexe 11), au motif que l'acte de retrait de visa, non signé, ne permettait pas d'identifier son auteur avec certitude et que, en dépit de la mention portée à cette fin dans l'annexe 11 renvoyant explicitement au numéro du visa à annuler, une contradiction subsistait entre les mentions de l'acte attaqué quant à l'autorité compétente qui y était désignée.

Le Conseil en a conclu qu'il était « placé dans l'impossibilité de vérifier si l'acte attaqué a[vait] été pris par une personne légalement habilitée pour ce faire », et a annulé la décision (C.C.E., arrêt n° 310.408 du 23 juillet 2024).

Cet enseignement est directement transposable au cas d'espèce. De la même manière qu'une décision de retrait de visa doit permettre de vérifier avec certitude l'identité de son auteur et la compétence de celui-ci, elle doit a fortiori permettre de vérifier avec certitude l'identité de son objet, à savoir le visa concret qu'elle prétend retirer.

Un doute ou une discordance affectant l'un ou l'autre de ces éléments essentiels ne peut qu'emporter les mêmes conséquences sur la validité de l'acte.

Le Conseil s'est également montré particulièrement exigeant quant à la rigueur avec laquelle l'administration doit traiter les éléments d'identification produits ou mentionnés dans le cadre d'une demande ou d'une décision relative à un visa, sanctionnant une motivation reposant sur une appréciation erronée ou insuffisamment vérifiée de ces éléments (C.C.E., arrêt n° 311.886 du 27 août 2024).

C.3. Application au cas d'espèce

En l'espèce, la partie requérante relève que l'acte notifié au titre de retrait de visa mentionne un numéro de visa (051176530) qui ne correspond pas exactement au numéro du visa dont le requérant est titulaire, tel qu'il figure tant sur le visa lui-même que sur la décision de refoulement prise concomitamment à son encontre (051173530).

Cette discordance n'est ni minime, ni sans portée. Elle affecte très précisément l'élément qui permet d'identifier, sans équivoque, l'objet même de la décision de retrait, à savoir le visa qu'elle prétend retirer.

Or, ainsi qu'il a été rappelé ci-dessus (C.1), l'exigence de clarté et de nonéquivoque qui pèse sur toute motivation formelle suppose, à titre préalable à l'examen du bien-fondé des motifs eux-mêmes, que l'acte permette d'identifier avec certitude la mesure qu'il édicte et son objet exact.

Sous réserve de vérification, une telle discordance pourrait certes résulter d'une simple erreur matérielle de l'administration.

La partie requérante invite néanmoins Votre Conseil, à l'instar de ce qu'il a jugé dans l'affaire ayant donné lieu à l'arrêt n° 310.408 du 23 juillet 2024 (C.2), à s'assurer, au vu du dossier administratif complet, que la décision de retrait vise effectivement et sans équivoque le visa dont le requérant est titulaire.

À défaut d'une telle certitude, cette erreur ne pourrait être neutralisée comme une simple erreur matérielle sans incidence : elle atteindrait, au sens de la jurisprudence rappelée au point C.1 ci-dessus (C.C.E., arrêt n° 318.322 du 11 décembre 2024), un degré de gravité tel qu'elle révélerait une carence de l'administration dans le traitement du dossier et serait de nature à induire en erreur quant à l'objet exact de l'acte attaqué, de sorte qu'elle devrait, cette fois, entraîner l'annulation de la décision de retrait de visa.

Cette décision serait, à tout le moins, affectée d'un vice touchant à l'identification de son objet, contraire aux exigences de motivation formelle et de sécurité juridique rappelées ci-dessus.

Cette irrégularité ne saurait, au demeurant, être isolée du constat déjà opéré dans le cadre du premier moyen, selon lequel la motivation de la décision de retrait de visa est rigoureusement identique à celle de la décision de refoulement, sans le moindre examen distinct ni la moindre référence aux conditions propres à chacune de ces deux décisions.

Pris ensemble, l'identité parfaite des motivations et la discordance affectant jusqu'au numéro même du visa concerné démontrent, à suffisance, que le dossier du requérant a été traité avec une légèreté incompatible tant avec le devoir de minutie qu'avec le principe de sécurité juridique rappelés ci-dessus (C.C.E., arrêt n° 331.677 du 27 août 2025 ; C.C., arrêt n° 36/90 du 22 novembre 1990).

Le requérant, comme tout justiciable placé dans sa situation, était en droit d'attendre de l'administration qu'elle identifie sans erreur, dans chacun des actes pris à son encontre, le document dont elle affecte irrémédiablement la validité.

Vu sous cet angle, Votre Conseil, pour bien faire justice, ne pourra que constater que ces irrégularités, loin d'être isolées l'une de l'autre, sont révélatrices d'une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie adverse et d'un manquement à son devoir de minutie, justifiant l'annulation des deux décisions attaquées.»

5.2. Met betrekking tot de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing tot terugnijving en de bestreden beslissing tot intrekking van het visum op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad wijst er nog op dat, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, de bestreden beslissingen geen stereotiepe motivering bevatten maar motieven die uitdrukkelijk betrekking hebben op de feitelijkheden die haar zaak kenmerken. Bovendien, zelfs al zouden de beslissingen gemotiveerd zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non*, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn.

Ook waar verzoekende partij hekelt dat de bestreden beslissingen een *quasi* identieke motivering bevatten, kan zij geenszins gevolgd worden dat dit een schending van de formele motiveringsplicht zou inhouden. Immers is het geenszins onlogisch dat de feitelijke vaststellingen ten grondslag aan de beslissing tot terugnijving en beslissing tot intrekking van het visum identiek zijn nu beide beslissingen in essentie gesteund zijn op het gegeven dat verzoekende partij het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden onvoldoende heeft gestaafd of aangetoond.

Verzoekende partij betoogt voorts wel dat de beslissing tot intrekking van het visum een visumnummer vermeldt dat niet overeenstemt met haar visumnummer maar zij dwaalt. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat het visumnummer zoals vermeld op de beslissing tot intrekking van het visum wel degelijk hetzelfde is als het visumnummer van het aan verzoekende partij afgegeven visum. Wel blijkt dat het visumnummer vermeld op de beslissing tot terugnijving één cijfer verschilt met het visumnummer van het aan verzoekende partij afgegeven visum. Dit is evenwel niet meer dan een materiële misslag die geenszins maakt dat een schending van de formele motiveringsplicht voorligt. Immers kan er gelet op de gegeven motivering geen misverstand bestaan over op wie de bestreden terugnijvingsbeslissing betrekking heeft en op welke gronden de verwerende partij tot haar besluit is gekomen.

Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt inzake de schending van de formele motiveringsplicht kracht bij te zetten is geenszins dienstig nu zij, naast het feit dat deze rechtspraak geen precedentswerking kent, verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot voormelde rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden die onderhavige zaak kenmerken.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten aanvoert, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

5.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

5.5. Zoals duidelijk blijkt is de bestreden beslissing tot terugnijving gestoeld op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(..)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat de verwerende partij het visum kan intrekken:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum of een geldige reisautorisatie, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De beslissing tot intrekking van het visum is verder gesteund op artikel 34, 2 van de Visumcode, dat luidt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Een visum kan aldus ingetrokken worden als niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt.

Uit artikel 14 van de Visumcode blijkt dat van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

“a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodes;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.”

Uit artikel 8 van de Schengengrenscodes blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

[...]

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

[...]”.

5.6. Waar verzoekende partij met verwijzing naar de artikelen 21, 24 en 32 van de Visumcode betoogt dat zij haar visum heeft bekomen na verificatie of zij voldeed aan de voorwaarden daartoe doet zij daarmee geen afbreuk aan het gegeven dat zij aan de grens aan een controle kan onderworpen worden om na te gaan of zij voldoet aan het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 30 van de Visumcode bepaalt ook uitdrukkelijk dat *“(a)an het bezit van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid (..) als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst (kan) worden ontleend.”* Een vreemdeling die in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten kan alsnog worden teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). Het vervullen van de voorwaarden inzake de binnenkomstdocumenten ontslaat verzoekende partij niet om bij binnenkomst te voldoen aan het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (eigen accentuering).

Zoals duidelijk blijkt uit het grensverslag werd verzoekende partij bevraagd naar haar reisdoel en omstandigheden doch kon zij dit niet op afdoende wijze staven.

Verzoekende partij wijst er voorts wel op dat zij in bezit was van een hotelreservatie die haar ganse verblijf dekte alsook een gedetailleerd activiteitenprogramma waarvan zij de activiteiten ook kon opsommen, maar dit wordt ook niet betwist in de bestreden beslissingen. De verwerende partij wijst er wel op dat het een weekprogramma voor groepsreizen betreft terwijl verzoekende partij alleen reist en zij, ondanks het feit dat zij de dagactiviteiten wel kan opsommen, geen enkel idee heeft wat zij in de opgesomde steden concreet gaat bezoeken of hoe lang de treinreis ernaar zal duren. Zij heeft ook geen enkel vervoersbewijs of ticket van bezienswaardigheden op voorhand gekocht. Gelet op deze vaststellingen besluit de verwerende partij niet kennelijk onredelijk dat verzoekende partij niet kan aantonen of aannemelijk maken hoe zij haar geplande toeristische verblijf effectief zal invullen.

Verzoekende partij betoogt voorts wel dat geen enkele wettelijke vereiste bepaalt dat zij als toerist een gedetailleerde kennis moet bezitten over de duurtijd van een reistraject per trein of over transportbiljetten moet beschikken, maar de Raad herhaalt dat de verwerende partij geen enkele voorwaarde aan de wet toevoegt door binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt na te gaan of verzoekende partij het doel en de verblijfsomstandigheden van haar verblijf kan aantonen. Wanneer op goede gronden blijkt dat dit niet het geval is, dan vermag de verwerende partij beslissen tot terugdrijving en intrekking van het visum. De verwerende partij voegt daarmee geen enkele voorwaarde aan de wet toe, zoals verzoekende partij onterecht tracht voor te houden. Ook hier merkt de Raad op dat haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad evenmin dienstig is, nu nog daargelaten het gebrek aan precedentswerking, geenszins blijkt dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden in onderhavige zaak.

Waar verzoekende partij meent dat het onredelijk is om van haar, die een lange vlucht achter de rug heeft, te verwachten dat zij haar gehele reisprogramma kan reciteren tot in het kleinste detail, wijst de Raad erop dat blijkens de motieven van de bestreden beslissingen geenszins aangenomen kan worden dat onredelijke verwachtingen werden gesteld aan haar kennis. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om het doel en de verblijfsomstandigheden van haar reis aan te tonen en te staven. Wanneer een vreemdeling om toeristische redenen naar België komt, hetgeen *in casu* het geval is, dan mag van deze vreemdeling redelijkerwijze verwacht worden dat hij kan zeggen welke bezienswaardigheden hij zal bezoeken en hij ook notie heeft van de reisduur tussen de verschillende steden die hij aangeeft te zullen bezoeken. Het louter kunnen voorleggen en opsommen van een reisprogramma voor groepsreizen, waarbij nog vastgesteld wordt dat verzoekende partij alleen reist, kan bezwaarlijk als afdoende geacht worden om haar reisdoel aan te tonen, temeer verzoekende partij ook geen enkel vervoersbewijs of ticket van bezienswaardigheden op voorhand heeft gekocht. Het gegeven dat zij een hotelreservatie heeft voorgelegd doet aan voorgaande geen afbreuk. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, betreffen de feitelijke vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissingen geen minieme onwetendheden of lacunes maar afdoende tekortkomingen die op goede gronden toelaten te besluiten dat zij het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf niet heeft gestaafd en aangetoond.

5.6. Verzoekende partij kan tenslotte evenmin gevolgd worden waar zij betoogt dat de steller van de beslissing tot intrekking van het visum niet duidelijk is. Immers werd de beslissing tot intrekking van het visum ondertekend door K.V.D. (...), attaché. Zoals blijkt uit het attest gevoegd aan de nota met opmerkingen van de verwerende partij is mevr. K.V.D. (...) attaché, tewerkgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vermag zij ingevolge het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 beslissingen nemen. Een beslissing tot intrekking van het visum, zoals voorzien bij artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, kan blijkens artikel 6, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen worden door een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimum een functie van attaché uitoefent. Verzoekende partij toont gelet op voorgaande niet aan dat de steller van de akte niet identificeerbaar is noch dat deze onbevoegd is om de bestreden beslissing tot intrekking van het visum te nemen.

5.7. Met haar betoog dat niet verder reikt dan *supra* besproken toont de verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vierentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

S. DE MUYLDER